

Teza: zwrot kosztów dojazdu na rozprawę

Świadkowi zobowiązanemu do stawiennictwa przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym należy się zwrot kosztów transportu. Granice uprawnienia do wyboru środka transportu wyznaczają względy racjonalności i celowości.

Sygn. akt WO 41/18

POSTANOWIENIE

z dnia 8 maja 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w następującym składzie:

Przewodniczący: SWSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: SWDS Rafał Ziemiński

SWSD Adela Maria Fischer /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018 roku na posiedzeniu

w sprawie obwinionego radcy prawnego **Józefa Jadczyka**

wniosku świadka A. K. o zwrot kosztów dojazdu na rozprawę

na podstawie art. 618 par. 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z 618a par. 1 k.p.k. w zw. z par. 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w zw. z art. 74 (1) pkt 1 ustawy o radach prawnych.

postanawia

przyznać świadkowi A. K. kwotę 184 zł (słownie: sto osiemdziesiąt cztery) tytułem zwrot kosztów obowiązkowego stawiennictwa przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

UZASADNIENIE

Z treści art. 618a § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radach prawnych, wynika, iż świadkowi przysługuje prawo wyboru środka transportu. Nie ma on zatem bezwzględnego obowiązku korzystania z najtańszego środka masowej komunikacji. Przywołany przepis nie wyklucza żadnego środka transportu, a zatem może być to pociąg, autobus, komunikacja miejska, a nawet samolot czy taksówka. Granice jednak uprawnienia do wyboru środka transportu wyznaczają względy racjonalności i celowości. Koszt podróży nie może być jednak jedynym ani głównym kryterium zasadności wyboru określonego środka transportu. Istotne są również takie kryteria, jak czas podróży, warunki, konieczność korzystania z kilku środków transportu lub konieczność przesiadek, czas przyjazdu na miejsce czynności w korelacji z czasem jej rozpoczęcia. Nie bez znaczenia są również osobiste cechy świadka, takie jak wiek, stan zdrowia, niepełnosprawność, które mogą uzasadniać skorzystanie ze środka transportu droższego i bardziej wygodnego (por. postanowienie SA w Katowicach z 27 listopada 2013 r., II AKz 723/13, KZS 2014, z. 2, poz. 114).

Poza prawem wyboru środka transportu, świadkowi przysługuje również prawo domagania się zwrotu rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów. Trzeba jednak pamiętać, że górna granica tej należności nie może przekroczyć kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (art. 618a § 2 k.p.k.). Zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia

Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługującej pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, świadczeni przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości udokumentowanej biletami lub fakturami obejmującymi cenę biletu środka transportu, wraz ze związanymi z nimi opłatami dodatkowymi, w tym miejscówkami, z uwzględnieniem posiadanej przez świadka ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga przysługuje.

Uwzględniając powyższe, jak również fakt, że w dniu 26 lutego 2018 roku świadek A. K. stawiała się na rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w W., a ponadto udokumentowała poniesione z tego powodu koszty transportu biletami kolejowymi, które przedłożyła wraz z wnioskiem o zwrot tych kosztów, wysłanym do Sądu listem poleconym w dniu 28 lutego 2018 r Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił uwzględnić rzeczony wniosek i zasądzić od Krajowej Izby Radców Prawnych w W. na rzecz A. K. kwotę 184 zł tytułem zwrot kosztów dojazdu na rozprawę w dniu 26 lutego 2018 roku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.